

Jiří Čechák – Úvaha

Andrea Helvichová, žákyně 9. ročníku ZŠ Pardubice, Benešovo nám. 590

25. 3. 1938, toto je datum, kdy se narodil obyčejný člověk s neobyčejným životem. V tento den se narodil pan Jiří Čechák, kterého od dětství až do současnosti držel sport vždy v těžkém období nad vodou. Jiří Čechák se narodil necelý rok a čtvrt před vypuknutím 2. světové války. Většina z nás se narodila do klidného prostředí, kde nebylo násilí, a nevím jak vy, ale já si nedokážu představit, že si hraju a najednou slyším něco bouchat a ano, byly by to bomby. Byly by to bomby a já bych se musela dívat na svoje rodiče, jak se bojí nebo jsou naštvaní. Kdybych byla v roli Jiřího Čecháka, asi bych to jako dítě úplně nevnímala, ale nějaké tušení by tam asi bylo. Tímto mým zamyšlením, ale jeho život zdaleka nekončí, ba naopak pokračuje tragickou událostí.

Nedokážu si představit, že by mi v 7 letech umřel bratr. Když mu bylo pouhých 7 let, tak ztratil svého staršího bratra Vladimíra. Říkám si: „Staré věci se přece ztrácejí a já už je nikdy nemusím najít nebo se mohu s někým rozloučit a vím, že už ho nikdy nemusím vidět. Ale šance tu je i ta malá šance tu je, kdežto když mi umře bratr, čas mi ho už nevrátí.“ Bylo by mi hrozně a ještě hůř by mi bylo, kdybych 2 roky na to ztratila i maminku.

Jeho tatínek z toho byl také špatný a na to právě Jiří s Pavlem doplatili. Tatínek totiž odvezl kluky do dětského evangelického domova. Co by byla moje poslední kapka, abych své vlastní děti odvezla do dětského domova? Nic. Nikdy bych své děti nedala pryč z domova, snad jen kdyby trpěli hladem nebo kdybych na tom já nebyla psychicky ani fyzicky dobře. Měli však sestru, která se o ně mohla postarat, ale všichni si položte otázku: „Kdyby vám bylo 15, což jsou vaše nejlepší léta, a chtěla byste chodit s holčkami na tancovačky, vzala byste si do péče dva mladší bratry?“ Já osobně nevím. Abych se o něčem takovém dokázala rozhodnout, musela bych být v té situaci.

Život však není jen samým utrpením, život umí dávat i hezké okamžiky a přesně ty přinesl život i Jiřímu.

Vrátím se teda z dětského domova a můj život konečně přeskakuje na lepší období. I takto by se dalo popsat pokračování Jiřího života. Jak se Jiří Čechák vrátil z dětského domova, začal chodit tancovat. Abych se přiznala, tak já bych se cítila velmi pěkně, kdybych se vrátila zpět domů a začala chodit s kamarády a kamarádkami tancovat, vždyť tanec je uvolňující a každému by prospěl, nejen po obtížných situacích. Tanec je

spojen také s pubertou a po pubertě člověk dosáhne plnoletosti, a pokud se nepletu, tak v plnoletém věku kluci nastupovali na vojnu, která se nevyhnula ani Jiřímu. Většina říká, že vojna byla utrpení a já jako holka, a ještě k tomu z téhle generace, to nemůžu potvrdit, ale asi to nebylo nic příjemného, i když můj děda mi z vojny vždycky vypráví jen vtipné historky.

„Je po vojně, tak a co teď? Teď půjdu dělat to, co mě baví.“ V mém případě by to byl zpěv. Jiří Čechák měl ale jiné záliby, a to sport, jak už jsem zmiňovala na začátku. Píšu tu, že každý půjde dělat to, co ho baví, a proto se Jiří stal trenérem atletiky. A jak už to tak bývá, každý je ve svém oboru dobrý. Jiří Čechák má pod sebou nejednoho výborného atleta a jedním z nich je třeba Roman Šebrle, který se umístil na 1. místě v desetiboji na Olympijských hrách v roce 2004 v Athénách. Já, i když mě baví zpěv, bych asi nešla na učitelku zpěvu, protože nemám dostatečně silné nervy na to, abych pracovala s dětmi.

No a po hezkém období přišel zase skok zpět do horšího období.

Zvuk letadel a bomby, to znám vážně jen z vyprávění od dědy, ale jaké by to asi bylo, kdybych to zažila na vlastní kůži? Zajímalo by mě, jak vypadá našťvaný dav hrnoucích se okolo po mostě, jen aby si mohli vylít vztek na těch, co jim zhoršují jejich životy. A právě teď mám na mysli okupaci v roce 1968. Z vyprávění pana Jiřího totiž vím, že se našťvaný dav hrnul kolem zimáku a jak uviděli Poláky s obrněnými auty, začali jim nadávat. Jeho manželka v této situaci byla ochotná emigrovat, ale Jiří nemohl, dvě malé děti, nedokončené studium a slibně rozjetá kariéra trenéra desetibojařů mu to nedovolila. Co by se asi muselo stát, aby pan Jiří svou zemi s dětmi a s manželkou opustil? A co by se asi tak muselo stát, abych svou rodnou zemi opustila já? Netuším. Svou rodnou zemi mám ráda a jsem ráda, že jsem se sem narodila, avšak kdyby bylo něco, co by mým blízkým velice ubližovalo, v tomto případě by nebyl hřích opustit na chvíli svou rodnou zemi. Vypovídá o tom i jeden citát: „Budeš žít déle, pokud si uvědomíš, že všechnen čas strávený v neštěstí je jen ztráta času.“

Tímto citátem se možná řídila jedna z dcer Jiřího Čecháka, která nechtěla žít v neštěstí a se svým přítelem emigrovala. Asi to není příjemné vědět, že si moje dcera zahrává se svým osudem, ale co já bych s tím mohla udělat, vždyť mládí je bláznivé a láska je slepá. A jestliže přítel chce utéct, je jasné, že by šla s ním.

Jiří Čechák odletěl v červenci 1989 do USA, kde skončil na 2. místě na mistrovství veteránů. To by ale byla krása, kdybych já také něco takto

velikého vyhrála, ale kdoví, jsem mladá a život je dlouhý. Po tomto skvělém výsledku požádal Jiří Čechák o politický azyl.

Po takto zajímavém životě bych si já postavila chatu na nějakém klidném místě a procestovala bych celou Českou republiku a možná i celý svět. Jiří Čechák se však se svojí manželkou usadil v malé vesničce a i v 80 letech je trenérem atletiky.